

Ünnepi óda.

A kolozsvári „Szent Imre Egyesület“ tíz éves jubileumára írta és 1908 nov. 11.-én, az egyetemi díszteremben tartott ünnepélyen elszavalta *Rónai János G.* szatm. egyhm. áldozópap, tanárjelölt.

Mátyás sásfészke dalra! Zengje ének
Királyhágótól le a Hargitáig:
Győzelmi napja tűnt fel szent Imrének,
Idők reménye im' valóra válik!

De szálljon is el minden halmon át
S hasítsa át a csillagok honát!
Hadd hallja meg az ég s e szép haza:
— Tíz éve leng itt Imre zászlaja!

* * *

A génusz mi' sok csodát beszél el?!...
... „Dördült az ég... Csatak villama hullt...
Egy ezredév zúg el — ezer veszéllyel...
Ki nézte félve a siró turult?!

De Imre, mert, ahol avarba ás,
Tavasza mosolyg, egy új feltámadás,
— Világcsodánk, örök hősünk nekünk,
Kíhez himnuszba' szálljon énekünk!...

Emlékszem, — szól a génusz tovább most, —
Olyan erényes volt az ifjú herceg,
Hogy még az álma is a mennybe szállott,
Hogy hű barát' i lettek mind a szentek...

... Majd egyszer érzi, szét is nyílt az ég...
Szép arca szűz Anyánk csókjától ég...
Jogar kezébe' már a líliom
S' örök hazája lett az égi hon!“

— De im' köny ül a génusz szemébe'! —
 Talán e szép virág hunytát siratja? . . .
 Hisz' hogy kövesse volgamenti népe,
 Emelte égbe őt a nemzet Atyja!
 Miért zokog? — Szent már e szittyá nép!
 Imrénk útjára milliója lép!
 Szent Imre, líliom lesz sok fia
 S az édenkertnél is szebb Hunnia!

. . . Elszállt . . . De már azt is tudom, a bérce
 Miért ölelte sírva a keresztet?!. . .
 — Nincs már szent Imre! Nincs öröm, csak szégyen!
 Ármány zsoldjába visszatért a nemzet!
 Az ifjúság ledér, jellemszegény!
 A századokba fúlt a hit s erény!
 Betört az újkor démonszele,
 S mint tüzeső mindent leperzsele!

— A szent Szűz is a génusszal sírja:
 . . . „Hogy gyermekem — e zord Gomorhát járván —
 Kerülje merre nyílt a lélek sírja,
 Jöjj Imre! Légy a példa és szívárvány!
 Jöjj Imre! Ki legyőzted önmagad,
 Hirdesd az ifjúságnak, mi szabad:
 Honát szeretve szent hitében él,
 A hősi múltra méltán büszke nép!“

* * *

És látom ott — mint szent Pált — püspökünket! . . .
 Csabának földjét mily sokszor befutja?!. . .
 Szívekbe nyúl. Csak líliomot ültet
 S ezer Imrét nevel apostolútja! . . .
 De, ha a Múza rózsaberkeit
 Iránytű nélkül járnak ők be itt,
 Van, ki tanítsa, hogy erény nyomán
 Fakadhat csak a tiszta tudomány?

A hon szíven a Múza másik berke
 Ha ünneplí már Imre zászlaját,*

* 1898-ban 10 éves jubileumát ülte a budapesti Szent Imre-Kör.

Csabának népe m'ért ne lelkesedne?! —

— Vezérül Imrét hadd válassza hát!

Emlékszünk is még mind a „Nyílt levél“-re!

Alig szól ő, az ifjúság vezére,

Százan esküdtek: „Mind hűek leszünk!“

S megnyílt a kör, Szent Imre-Egyletünk!

Nagyasszony napján kelt a szózatod!*

— Te tudtad, hol a biztos oltalom! —

Gyújtott az, mint Anyánk szava hatott

S a jobb kor ott derült az ifjakon!

A szebb idők reménye visszazállt,

Örömvirággal lepte meg hazánk.

De boldogabb is már e szép haza,

Hogy itt tíz éves Imre zászlaja!

Ne mondd Klío, te csak öt éve látod! . . .

. . . Mint Imre herceg a magányt szerette,

Kerülte ő is a zajos világot,

Ott élt a Báthory lakába rejtve.

S míg ott az ifjúságnak kebelén

Csókolta, átölelte hit s erény,

Mosolyogva nézi édes álmáin:

Toborozva leng majd a világba' kinn!

De egyszer, hogy megínt ifjul az élet,

Madár dalára, rétek illatára

A zászló is új életére éledt:

— Nem rejti már a Báthory kis vára!

Szent Imre képe rajta mint ragyog?! . . .

— A Szűz himezte és az angyalok!

A zászló oly' soká csak erre várt,

Hogy lelkes táborát így lengje át.

S mint tél után a lombtakarta erdő,

Úgy népesül be Korvín ősi vára.

* 1898. okt. II. vasárnapján Pál István apátkanonok a „Közművelődés“-ben így szólította fel a Báthory-szeminárium igazgatóját, hogy a budapestihez hasonló Szent Imre Kört alapítson a növendékek között. Számek György dr. akkori igazgató toborozta is azonnal az ifjúságot.

A hon szivéből is sok ifjú eljő,
 Hogy zászlónk Erdély népivel csodálja . . . *
 Fel is csap már az üdvhozanna itt
 S a szél kibontja zászlónk szárnyait.
 Kibontja, hordja messze szertesztét
 Tanítani nekünk Imre szellemét.

* * *

Feledd ezért ma Imre zászlaja,
 Hogy téged is megtép a belviszály!
 Sikervirággal hint be hit, haza.
 E vész megedze, hogy mindent kiállj!
 Most már vihar se fog ledönteni!
 Egyháznagyok a léted örei!
 Ha majd ezer veszély is kavarog,
 Megvédenek a mózesi karok!

Ne törd tehát, hogy tollunk rozsdá marja,
 Mikor hitet, hazát, mindent gyaláznak!
 Ne törd, hogy néha gyengüljön a karja
 S a harci kedve is a ifjúságnak!
 Hirdesd mindig a jelszót: „Hit! Haza!”
 Ha hősi harcba hív Isten szava,
 Ha hon, vallás védőt benned talált,
 Köszöntse néped dalban a halált!

Lobogj csak bátran ifjaink kezében,
 Mint Rafáel, mint József vezérelj,
 S a zord Gomorhán újra kél az éden,
 Virág ott, hol úgy pusztított a métely!
 A Múza berkén mint felhőoszlop
 Öleljed át majd minden táborod!
 Hű kebleden így összeforr veled
 Eszményekért csatázó nemzeted!

* * *

* 1903. máj. 17-én a Szent Imre Egyesületnek mintegy második alapítását ünnepelték az ősi Redutban óriási közönség előtt. A budapesti Szent Imre-kör is számos taggal képviseltette magát.

De ma, tíz évnek örömnepén
Fogadd az ifjak háladatait!
Emelt fővel nézd, él a szép remény:
Örökre bástyád lesz a hon s a hit.

Csak űzd az újkor démonszellemét,
Feléd siet majd egy nagy nemzedék,
Mely itt, ha ötven évig fáradozott,
Deríteni fog reád sok hős századot!
